

Sygn. akt II W 298/18

(...)

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2019r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: SSR Radosław Gluza

Protokolant: Oliwia Antkowiak

przy udziale oskarżyciela publicznego ---

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 22.01.2019r., 07.03.2019r., 19.03.2019r., 18.04.2019r., 21.05.2019r., 24.06.2019r. w Ś.

sprawy

P. Ś. (Ś.)

syna J. i E. z d. Z.

ur. (...) w M.

obwinionego o to, że:

I. w dniu 17 kwietnia 2018r., ok. godz. 23:25, kierując pojazdem R. nr rej. (...) na 141,6 km Autostrady (...) w kierunku L. nie zachował należytej ostrożności i bezpiecznego odstępu od poprzedzającego pojazdu, w wyniku czego najechał na tył zestawu pojazdów (...) nr rej. (...) z naczepą nr rej. (...), którego kierujący jechał w tym samym kierunku, powodując zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw;

II. w tym samym miejscu i czasie prowadząc zestaw pojazdów (...) nr rej. (...) z naczepą nr rej. (...) nie korzystał z pasów bezpieczeństwa

tj. o wykroczenie z art. 97 k.w.;

orzeka:

I. uznaje obwinionego **P. Ś.** za winnego tego, że:

1. w dniu 17 kwietnia 2018r., ok. godz. 23:25, kierując pojazdem m-ki R. nr rej. (...), na (...)km drogi (...) w kierunku L., nie zachował należytej ostrożności w ten sposób, że nie obserwował prawidłowo przedpola jazdy i nie zachował bezpiecznego odstępu od poprzedzającego go pojazdu, w wyniku czego najechał na tył zestawu pojazdów m-ki (...) nr rej. (...) z naczepą o nr. rej. (...), którego kierujący jechał w tym samym kierunku, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. popełnienia wykroczenia z art. 86 § 1 k.w.,

2. w tym samym miejscu i czasie kierując pojazdem R. nr rej. (...), wbrew obowiązkowi nie korzystał z pasów bezpieczeństwa, tj. popełnienia wykroczenia z art. 97 k.w.,

i za te wykroczenia, na podstawie art. 86 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w., wymierza mu karę grzywny w wysokości 1.000 zł (tysiąca złotych);

II. na podstawie art. 86 § 3 k.w. w zw. z art. 29 § 1 i 2 k.w. orzeka wobec obwinionego **P. Ś.** środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku;

III. **na podstawie art. 29 § 3 k.w. nakłada na obwinionego obowiązek zwrotu prawa jazdy;**

IV. **na podstawie art. 119 § 1 k.p.w. zasądza od obwinionego P. Ś. na rzecz oskarżyciela posiłkowego A. S. kwotę 720 zł, tytułem zwrotu poniesionych wydatków;**

V. na podstawie art. 119 § 1 k.p.w. i § 3 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia obciąża obwinionego kosztami procesu, a w tym zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania i na podstawie art. 21 pkt. 2 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierza mu opłatę w kwocie 100 zł.

SSR Radosław Gluza

UZASADNIENIE WYROKU

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego, Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pokrzywdzony A. S. był zatrudniony jako kierowca w firmie (...) w M.. W dniu 18 kwietnia 2018r. A. S. wyjechał trasę z K. do Szwecji. Kierował on ciągnikiem siodłowym m-ki (...) nr rej. (...) wraz z przyczepą ciężarową m-ki D. nr rej. (...), na której przewoził koparko-ladowarkę.

Dowód:

zeznania świadka A. S., k. 24, nośnik z zapisem, k. 132,

zeznania świadka M. R., nośnik z zapisem, k. 154.

Około godziny 23.25 A. S. poruszał się drogą (...), jadąc nieprzerwanie od godz. 20:07. Zbliżając się do parkingu, zlokalizowanego na (...)km drogi (...), pokrzywdzony zwolnił prędkość jazdy swojego zestawu z 80 km/h do około 30 km/h, w celu zjazdu na pauzę. Dojeżdżając prawym pasem ruchu do parkingu A. S. włączył na krótką chwilę długie światła aby sprawdzić możliwość zatrzymania się. Widząc, że cały parking jest zajęty, pokrzywdzony nie zdecydował się na zjazd z autostrady i kontynuował jazdę, zwiększając prędkość swojego pojazdu.

Dowód:

zeznania świadka A. S., k. 24, nośnik z zapisem, k. 132,

wydruk z tachografu, k. 65,

protokół oględzin pojazdu m-ki (...) wraz z wydrukami z tachografu, k. 6 – 7,

wydruk ze strony (...) k. 137 – 138.

W tym czasie do zestawu pojazdów pokrzywdzonego zbliżał się z tyłu samochód ciężarowy m-ki R. (...) nr rej. (...), którym kierował obwiniony P. Ś.. Obwiniony jechał z okolic M. do Niemiec, nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa.

Dowód:

częściowo wyjaśnienia obwinionego P. Ś., nośnik z zapisem, k. 146.

Po wyprzedzeniu innego samochodu z prędkością około 130 km/h, P. Ś. zjechał na prawy pas ruchu. Kontynuując jazdę tym pasem, pojazd kierowany przez P. Ś. zaczął szybko zbliżać się do jadącego przed nim zestawu pojazdów A. S.. Reagując na zagrożenie P. Ś. zaczął hamować, a następnie uznając, że nie zdoła zatrzymać auta, postanowił wyprzedzić poprzedzający go pojazd prawą stroną jezdni - pasem rozbiegowym, służącym do włączania się do ruchu przy wyjeździe z parkingu.

Dowód:

częściowo wyjaśnienia obwinionego P. Ś., nośnik z zapisem, k. 146,

dokumentacja fotograficzna na płycie CD-R, k. 96.

Samochód ciężarowy kierowany przez obwinionego zjechał częściowo na prawą część jezdni, lecz mimo to na (...) km drogi (...), uderzył przodem w prawą tylną część naczepy a następnie w barierę energochłonną i przewrócił się na prawy bok.

Dowód:

zeznania świadka A. S., k. 24, nośnik z zapisem, k. 132,

zeznania świadka K. L., k. 18, nośnik z zapisem, k. 132, nośnik z zapisem, k. 154,

zeznania świadka K. D., nośnik z zapisem, k. 154,

dokumentacja fotograficzna na płycie CD-R, k. 96,

wydruki fotografii, k. 129 – 130,

wydruki z programu G. M., k. 127 – 128,

protokół oględzin pojazdu m-ki (...) wraz z wydrukami z tachografu, k. 6 – 7,

protokół oględzin pojazdu m-ki R. (...), k. 8 – 9,

protokół oględzin przyczepy m-ki D., k. 10 – 11,

częściowo wyjaśnienia obwinionego P. Ś., nośnik z zapisem, k. 146.

A. S. zatrzymał niezwłocznie swój pojazd a następnie pobiegł w stronę samochodu obwinionego, udzielając mu pomocy wraz z innymi kierującymi.

Dowód:

zeznania świadka A. S., k. 24, nośnik z zapisem, k. 132.

W czasie zaistniałej kolizji zarówno P. Ś. jak i A. S. byli trzeźwi.

Dowód:

protokoły użycia alkosensora, k. 4 – 5.

Zestaw pojazdów kierowany przez A. S. posiadał wymagane prawem oświetlenie, które w czasie zdarzenia było sprawne i włączone. W tylnej części naczepy była ponadto zamontowana lampa ostrzegawcza, emitująca pomarańczowe światło.

Dowód:

zeznania świadka K. L., k. 18, nośnik z zapisem, k. 132, nośnik z zapisem, k. 154,

zeznania świadka K. D., nośnik z zapisem, k. 154,

zeznania świadka M. R., nośnik z zapisem, k. 154,

zeznania świadka A. S., k. 24, nośnik z zapisem, k. 132,

protokół oględzin pojazdu m-ki (...) wraz z wydrukami z tachografu, k. 6 – 7,

protokół oględzin przyczepy m-ki D., k. 10 – 11,

dokumentacja fotograficzna na płycie CD-R, k. 96,

Obwiniony P. Ś. ma 22 lata, jest kawalerem, nie posiada dzieci. Utrzymuje się z prac dorywczych, uzyskując miesięcznie ok. 1.500 zł.

Dowód:

wyjaśnienia obwinionego P. Ś., nośnik z zapisem, k. 146.

P. Ś. był uprzednio dwukrotnie karany sądownie za przestępstwa z art. 244 k.k., art. 222 § 1 k.k., art. 224 § 2 k.k., art. 226 § 1 k.k. na kary grzywny oraz pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Dowód:

informacja z K., k. 134 – 135.

Obwiniony P. Ś. w toku całego postępowania nie przyznał się do zarzucanego mu czynu z art. 86 § 1 k.w. oraz przyznał się do czynu z art. 97 k.w. Potwierdzając fakt kierowania pojazdem bez zapiętych pasów bezpieczeństwa, wskazał on, że nie ponosi winy za zaistniałą kolizję. Wyjaśnił, że wynikała ona z faktu nagłego wyjechania z parkingu przez zestaw pojazdów kierowany przez A. S., który zajechał mu drogę. Obwiniony podał, iż w takiej sytuacji ratował się przed zderzeniem zjechaniem na prawą stronę jezdni, gdyż lewym pasem ruchu poruszał się inny pojazd, lecz mimo to nie udało mu się uniknąć zderzenia.

Ponadto Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Ustalając stan faktyczny w sprawie, sąd miał na uwadze dowody o charakterze osobowym i materialnym, przeprowadzone w toku postępowania.

Spośród tej pierwszej grupy dowodów, sąd oparł się w całości na zeznaniach świadka A. S. i korespondujących z nimi zeznaniach świadków P. L. oraz K. D.. Dając wiarę relacji złożonej przez A. S. sąd miał na uwadze jej spójny i logiczny charakter. Świadek ten opisał szczegółowo przebieg zdarzenia z dnia 17 kwietnia 2018r., zaś podane przez niego okoliczności znajdowały pełne potwierdzenie w dowodach o charakterze materialnym w postaci wydruków z tachografu jego pojazdu oraz dokumentacji fotograficznej z miejsca kolizji. Korelowały one także z przytoczonymi już zeznaniami świadków P. L. oraz K. D., co do których wiarygodności sąd nie miał jakichkolwiek zastrzeżeń.

Opierając się na dowodach o charakterze materialnym wymienionych w pierwszej części uzasadnienia, sąd nie dopatrył się żadnych okoliczności, które podważyłyby ich przydatność w sprawie. W tym zakresie wskazać należy w

szczególności, iż sąd uznał za wiarygodne wydruki z tachografu pojazdu m-ki (...), kierowanego przez A. S.. Sąd miał tu na uwadze fakt, iż godziny na wydruku dokonany na miejscu zdarzenia nie pokrywała się z tymi, wynikającymi z dokumentu przedłożonego w trakcie postępowania przez właściciela pojazdu M. R.. Jednocześnie okoliczność ta została wyjaśniona w toku rozprawy, gdyż ustalono, że czas na tym pierwszym dokumencie, odpowiada stosowanemu w tego typach urządzeń czasowi uniwersalnemu (...), wobec czego wskazuje godzinę wcześniejszą niż wynikająca z czasu obowiązująca na terytorium RP. Dodatkowo w urządzeniu tym nie dochodzi do zmiany z czasu zimowego na letni, co powodowało dalsze godzinne przesunięcie w stosunku do rzeczywistej godziny zdarzenia.

Spośród dowodów o charakterze materialnym załączonych do akt sprawy sąd przy dokonywaniu ustaleń faktycznych pominął natomiast wydruk fotografii, znajdujący się na k. 148. Było to uzasadnione tym, że dotyczył on innego fragmentu drogi niż ten, na którym doszło do zdarzenia, zaś jego załączenie do akt nastąpiło w rezultacie omyłki sądu, wynikającej z podobnej topografii terenu.

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie sąd pominął również w przeważającej mierze wyjaśnienia obwinionego P. Ś.. Mianowicie sąd nie dał wiary obwinionemu w zakresie w jakim wskazał on na przyczyny zaistniałej kolizji, podając że było to wynikiem nagłego włączenia się do ruchu przez kierującego zespołem pojazdów A. S.. Zajmując powyższe stanowisko, sąd miał na uwadze nie tylko to, że okoliczności podane przez obwinionego pozostawały w sprzeczności z wiarygodnymi zeznaniami pokrzywdzonego. Nie znajdowały one również potwierdzenia w dokumentacji fotograficznej z miejsca zdarzenia, jak i uszkodzeniach powstałych na przyczepie ciężarowej. W tym zakresie wskazać należy bowiem, że były one zlokalizowane w jej prawej tylnej części, co wyklucza zdaniem sądu wersję obwinionego o wyjeżdżaniu z parkingu przez zestaw pojazdów A. S.. Nagłe zajeżdżanie drogi przez pokrzywdzonego pojazdowi obwinionego, nie daje się zdaniem sądu pogodzić także z charakterystyką zestawu pojazdów (...) z naczepą ciężarową. Zdaniem sądu jego znaczne gabaryty, w powiązaniu z wielkością i ciężarem przewożonego ładunku, jednoznacznie wskazują, że taki zestaw nie mógł nagle włączyć się do ruchu, zajeżdżając drogę pojazdowi P. Ś.. Przeczą temu również wydruki z tachografu (...), wskazujące na ciągłą jazdę od godz. 20:07 aż do momenty zdarzenia. Wersja obwinionego nie znalazła wreszcie potwierdzenia w relacji wskazanej przez niego osoby, będącej w czasie zdarzenia na parkingu, tj. M. F.. Osoby tej nie zdołano co prawda przesłuchać w toku postępowania z uwagi na nieznanne miejsce pobytu, lecz z relacji funkcjonariuszy Policji, którzy przeprowadzili z nim rozmowy po zdarzeniu wynikało, że bezpośrednio przez kolizję żaden pojazd nie wyjeżdżał z przydrożnego parkingu. Mając powyższe na uwadze sąd uznał, iż wyjaśnienia P. Ś. w części w jakiej nie przyznał się on do zarzucanego mu czynu z art. 86 § 1 k.w., stanowią wyłącznie wyraz przyjętej przez niego linii obrony i pominął je przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w sprawie.

Dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego sąd stwierdził sprawstwo i winę P. Ś. w zakresie obu zarzucanych mu wykroczeń. Ustalając odpowiedzialność karną obwinionego za czyn z art. 86 § 1 k.w. sąd nie miał jakichkolwiek wątpliwości co do naruszenia przez obwinionego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Z przeprowadzonych w sprawie dowodów wynika, że P. Ś. kierując pojazdem m-ki R. nr rej. (...) po drodze (...), nie zachował należytej ostrożności w ten sposób, że nie obserwował należyście przedpola jazdy. Wskazują na to jednoznacznie okoliczności zdarzenia. W tym zakresie wskazać należy przede wszystkim na to, że przyczepa ciężarowa, w którą uderzył pojazd obwinionego, posiadała wymagane przepisami prawa oświetlenie, które było sprawne i działało podczas zdarzenia. Dodatkowo w jej tylnej części była zamontowana lampa ostrzegawcza emitująca silne pomarańczowe światło, co wynikało z szerokości przewożonego ładunku. Okoliczności te w powiązaniu z faktem, że miejsce gdzie doszło do kolizji znajduje się w bezpośredniej bliskości parkingu, jednoznacznie wskazują na nieprawidłowe obserwowanie sytuacji ruchowej na przedpolu jazdy przez P. Ś.. Powyższe uchybienie ze strony obwinionego skutkowało niezachowaniem przez niego bezpiecznego odstępu od poprzedzającego go na prawym pasie ruchu zestawu pojazdów kierowanego przez A. S.. Doprowadziło to w konsekwencji do najechania na tył naczepy o nr rej. (...), w sytuacji gdy P. Ś. nie był w stanie wyhamować swojego auta i uniknąć w ten sposób zderzenia.

Obwiniony spowodował swoim zachowaniem zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Jego czyn był nieumyślny i zawiniony, nie zachodziły okoliczności wyłączające winę ani bezprawność. W tym zakresie wskazać należy, iż sąd nie stwierdził żadnych okoliczności wskazujących na przyczynienie się przez A. S. do zaistniałej kolizji. Jak już wskazano przy okazji oceny wyjaśnień obwinionego, podana przez niego wersja zdarzenia, zgodnie z którą

kierujący zestawem pojazdów miał nagle zjechać mu drogę podczas wyjazdu z parkingu, pozostaje całkowicie niewiarygodna.

Sąd wymierzając obwinionemu P. Ś. karę za popełnione wykroczenie, miał na względzie dyrektywy określone w art. 33 § 1 i 2 k.w., uwzględniając w szczególności rażący stopień naruszenia przez obwinionego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, oraz konsekwencje jakie z tego wynikły. Sąd uznał iż karą adekwatną do czynu obwinionego jest grzywna w wysokości 1000 zł i karę tę mu wymierzył.

Biorąc pod uwagę okoliczności popełnionego wykroczenia, sąd uznał za celowe zastosowanie wobec obwinionego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku. Powyższe orzeczenie miało podstawę w treści art. 86 § 3 k.w. zgodnie z którym „w razie popełnienia wykroczenia określonego w § 1 przez osobę prowadzącą pojazd można orzec zakaz prowadzenia pojazdów.” Stosując wskazany środek karny wobec obwinionego, sąd uznał iż prowadzenie przez niego pojazdów mechanicznych stanowi zagrożenie dla bezpieczeństwa w komunikacji. Za powyższym przemawia stopień naruszenia przez obwinionego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym P. Ś. mianowicie „nie zauważył” bardzo dobrze widocznego zespołu pojazdów, co poddaje w istotnym stopniu w wątpliwość jego zdolność prawidłowego kierowania pojazdem. Rezultatem naruszenia przez obwinionego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym była kolizja drogowa, stwarzająca istotne zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu drogowego. Orzekając wobec P. Ś. zakaz prowadzenia pojazdów na okres 1 roku, sąd miał na uwadze konieczność czasowej eliminacji obwinionego z ruchu drogowego. Czas na który orzeczono środek karny powinien pozwolić obwinionemu na przemyślenie popełnionego czynu. Zarazem zakaz ten stanowić będzie wobec jego osoby środek o charakterze prewencyjnym, tj. zapobiegający ponownemu dopuszczeniu się przekroczenia zasad ruchu drogowego w przyszłości. Z uwagi na powyższe sąd orzekł wobec P. Ś. zakaz prowadzenia określonego rodzaju pojazdów – tj. pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku.

Stosując wskazany środek karny sąd na podstawie art. 29 § 3 k.w. nałożył na obwinionego obowiązek zwrotu prawa jazdy.

Orzekając o kosztach procesu sąd miał na uwadze treść art. 119 § 1 k.p.w. Zgodnie z tym przepisem „W razie skazania od obwinionego sąd zasądza opłatę na rzecz Skarbu Państwa, zryczałtowane wydatki i należności, o których mowa w art. 118 § 1 pkt 1 i 2, na rzecz odpowiednio Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego oraz wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego.” Kierując się wskazanym przepisem, sąd w pkt IV wyroku zasądził od obwinionego na rzecz oskarżyciela posiłkowego A. S. kwotę 720 zł, tytułem zwrotu poniesionych wydatków z tytułu ustanowienia pełnomocnika będącego adwokatem. Sąd ustalił wskazaną należność w stawce minimalnej, zgodnej z § 11 ust. 2 pkt 2 w zw. § 15 ust. 1 i § 17 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, mając na uwadze stawkę podstawową 360 zł, powiększoną o kwotę 360 zł z racji kolejnych pięciu terminu rozprawy (20% z 360 zł x 5). Sąd nie znalazł podstaw do ustalenia wysokości wynagrodzenia pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w wielokrotności stawki minimalnej, mając na uwadze to, że wniosek w tym zakresie nie znajdował potwierdzenia w rachunku ani fakturze dokumentujących rzeczywiste poniesienie takiej należności.

Orzekając o kosztach sądowych, sąd w pkt V wyroku zasądził od P. Ś. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania i wymierzył mu opłatę w wysokości przewidzianej ustawą.

SSR Radosław Gluza